

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 12 Δεκεμβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 714 (ΦΥΛ. 24)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ κακό

ΦΟΥΛΜΕΝ: Σήμερα.

ΔΗΡΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ: Μεταίωτης.

ΝΙΚ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ — Κ. ΚΗΡΕΛΙΟΣ: Δὸν Κιχώτης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝΕ: Ὁ ἥλιος καὶ οἱ βατράχοι.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΗΡΟΡΙΤΗΣ: Ἐνα ὄνειρο πού σβήνει.

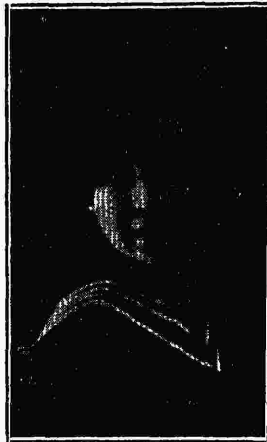
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνική φιλολογία. — Ξένη φιλολογία. — Ἡ Κοινὴ γνώμη. Χωρὶς γραμματόσημο.

ΤΟ ΚΑΚΟ

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΡΗ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ: Ἔτσι, θαρροῦμε, ἔπρεπε νὰν τὸνομάσει τὸ δραματάκι τῆς ἡ δ^α Σοφία Λαζοπούλου. «Τὸ κακό», καθὼς τὸ θέλει καὶ τὸ λέει, εἶναι τὸ δράμα μιᾶς κόρης — ἓνα δράμα συνειδητό καὶ κοινότητα στὴ σημερινή ἀστυκὴ κοινωνία μας — μὲ λεύτερη ψυχὴ καὶ μὲ μυαλό ξανοιγμένο πρὸς τὶς νέες ἰδέες καὶ πρὸς τὴ σύγχρονη ἀντίληψη τῆς ζωῆς, τὴ ριζοσπαστικὴ καὶ δπωςδήποτε ἐπαναστατικὴ, πού πνίγεται μέσα στὴν οἰκογένεια, τὴ σκλαβωμένη στὴν πρόληψη καὶ στὴ συμβατικὴ ἡθική. Ἐνα τέτιο πονεὺ λεύτερο, ὅσο πὺ σιενὰ τὸ περιορίζεις, τόσο περισσότερο τὸ ἀγριεύεις καὶ τοῦ γεννᾶς μέσα του ἀσβεστο τὸν πόθο νὰ πετάξει, σὲ πρώτη εὐκαιρία, σι' ἀνοιχτά. Αὐτὸ εἶναι τὸ leit-motive, νὰ ποῦμε, τῆς μικρῆς αὐτῆς δραματικῆς

δοκιμῆς. Κ' ἔτσι τὸ δραματάκι αὐτό, χτυπᾷ ἀλύπητα, σὰ μιὰ ἐγτονη διαμαρτυρία, τὸ ρωμαϊκό σπῖτι, καὶ μάλιστα τὸ σπῖτι τὸ ἐπαρχιώτικο (ἀφοῦ ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα κάπως ἄρχισε νὰ ξανοίγεται ἡ ζωὴ) πού ξακολουθεῖ νᾶναι τὸ σιδερόφραχτο κλουβὶ γιὰ τὴ λευτεριά, τόσο τὴν κοινωνικὴ ὅσο καὶ τὴν ψυχικὴ, τῆς κόρης. Ἡ δ. Σοφία Λαζοπούλου εἶναι κορίτσι δεκαεφτά μόλις χρονῶν καὶ ἔχει δημοσιεύει στὸ «Νουμά» μερικά ὁμορφα τραγουδάκια. Σήμερα δοκιμάζει τὸ κάπως πὺ δύσκολο εἶδος τῆς Τέχνης, τὸ θέατρο, καὶ ἡ δοκιμὴ τῆς μιᾶς δίνει ἀρκετὲς ἐλπίδες πὺς μιὰ μέρα, ἀποχτώντας τὴν πείρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς σκηνῆς, θὰ μιᾶς δώσει ἔργα πὺς ἄρτια γιὰ σήμερα, αὐτὸ πὺς κατάφερε εἶναι παραπολύ.

ΛΟΥΚΙΔΗΣ. — ΚΑ ΛΟΥΚΙΔΗ, γυναίκα του. — ΛΟΥΚΙΑ, 17 χρον. ΞΑΝΘΗ 20 χρον. κόρες τους. ANNA, κόρη τους παντρεμένη. — ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ, ζωγράφος. — ΜΕΛΛΑ, φιλενάδα τῶν κοριτσιῶν. — ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

(Ἡ σκηνὴ σὲ γραφεῖο κοριτοίστικο, μέτρια καὶ πολὺ καλλιτεχνικὰ ἐπιπλωμένο. Στὴ μέση γραφειάκι, φορτωμένο χαρτιά καὶ διβλία στὶς γωνίες τραπεζάκια, φορτωμένα καὶ αὐτὰ διβλία, καὶ μιὰ μικρὴ διβλιοθήκη. Δύο τρεῖς καρέκλες καὶ μιὰ κουνιτὴ πόλτρονα. Στὸς τοίχους, δεξιά καὶ ἀριστερά,

πορτραῖτα μεγάλων ποιητῶν καὶ μουσουργῶν. Στὸ βάθος πόρτα μὲ μακριὰς κουρτίνας, πὺς βλέπει στὸ σπῖτι, καὶ ἀριστερὰ τὸ ἴδιο, πὺς βλέπει στὴν αὐλή. Στὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς ἡ ΛΟΥΚΙΑ εἶναι ξαπλωμένη στὴν πόλτρονα, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια στὸ κενό, ἐνῶ ἡ ΞΑΝΘΗ καὶ ἡ ΜΕΛΛΑ, ἡ δευτέρη εἶναι μὲ φόρεμα περικύπτου καὶ μὲ τὸ καπέλλο τῆς στὰ χέρια, εἶναι πιασμένες ἀπὸ τὴ μέση καὶ στέκονται ἀντίκρυ τῆς).

ΛΟΥΚΙΑ (σὰ στὸν ἑαυτὴ τῆς, ἀργὰ καὶ ἀπελπισμένα). — Μὰ εἶναι φοβερό... φοβερό! νὰ θέλεις νὰ γνωρίσεις ἓναν ἄνθρωπο γιὰτὶ σ' ἀρέσει, γιὰτὶ